

Obsah

NĚKOLIK POZNÁMEK NA ÚVOD.....	2
ÚVOD	2
KŘESŤANSKÝ KŘEST	4
A) ZÁSADNÍ VÝZNAM KŘTU (POUČENÍ Z EVANGELIÍ)	4
B) UČENÍ O KŘTU (NAUČENÍ Z DOPISŮ /EPIŠTOL/).....	9
C) PRAKTICKÉ PŘÍKLADY ZE SKUTKŮ APOŠTOLŮ	17
A NYNÍ?	20

Původní název „Meilensteine“
vydáno v Beröa-Verlag Zürich 1999

ŠÍŘENÍ PÍSMĀ SVATĚHO
www.sirenipismasvateho.cz
2021

Několik poznámek na úvod

„Meilensteine im Leben des Christen“, část 1 a 2 vznikly z myšlenky: poskytnout zvláště mladším věřícím pomoc ke dvěma tematickým okruhům, s nimiž se každý křesťan dříve nebo později setká: křesťanský křest – lámání chleba. Ale také věřící, kteří Pána už déle následují, z toho jistě budou moci mít užitek. Každý, kdo chce Pána Ježíše na této zemi následovat, sloužit Mu a činit Mu radost, je srdečně zván, aby si je s modlitbou přečetl.

Čtenář by neměl očekávat žádné úplné a hluboko jdoucí pojednání o tomto tématu. „Milníky v životě křesťana“ mají vědomě být úvodem, vést k zamyšlení a k dalšímu zaměstnávání se touto tematikou. Pojednání je vědomě podáno stručně a podává přehledy, aniž by se všeobecně zastavovalo u podrobností. Na konci každého oddílu je krátký souhrn. Tím jsou ty nejdůležitější body ještě jednou zvláště zdůrazněny.

Pokud jde o základní strukturu a členění, tu „Milníky“ jsou založeny na přednáškách Maxe Billetera (k oběma tématům) a Karla-Heinze Webera (k tématu lámání chleba), které byly proneseny před několika roky v Německu. Nadto jsem sáhl k různým biblickým komentářům a výkladům od osvědčených služebníků Pána z minulosti i přítomnosti.

Mým přáním je, aby Pán požehnal tyto sebrané myšlenky, aby snad ta či ona otázka byla zodpovězena a užitek z toho byl nalezen ve věčnosti.

Úvod

Každý křesťan, který vírou přijal Pána Ježíše a chce s Ním žít, se při čtení Bible a při rozhovorech s věřícími poměrně rychle setká se dvěma otázkami, které dříve nebo později od něho samého budou žádat rozhodnutí. Na jedné straně přitom jde o **křest** a na druhé straně o **lámání chleba**.

Křesťané, kteří chtějí následovat Pána Ježíše, se dávají pokřtít. Proč to činí? Co je tím vyjádřeno? Jaký význam spojuje Bible s křtem? Tyto otázky vyvstávají, když ještě nejsme pokřtěni. Vyvstávají ale také vždy znovu při pohledu zpět, když možná jsme už déle pokřtěni. V „Milnicích v životě křesťana“ se chceme těmito otázkami zabývat a přemýšlet o tom, jaké důsledky má pokřtění.

Druhým milníkem v životě křesťana je otázka týkající se lámání chleba. Neděli co neděli jde mnoho křesťanů na této zemi k lámání chleba a přitom myslí na Pána Ježíše, který vykonal dílo na kříži. Také zde vyvstávají různé otázky, na které bychom chtěli hledat biblicky opodstatněnou odpověď.

Hmotná znamení

Křesťanská doba, ve které žijeme, se od doby zákona podstatně odlišuje mezi jiným tím, že se nevyznačuje **viditelnými** věcmi, nýbrž **neviditelnými**. Typicky křesťanská požehnání jsou duchovního druhu a nejsou tvořena materiálními hodnotami jako ve staré smlouvě. Žijeme **vírou** a nikoli **viděním**. Bůh nám sice dává i materiální požehnání, ale naše vlastní a typicky křesťanská požehnání jsou duchovního druhu. Je nám požehnáno „*každým duchovním požehnáním v nebeských místech v Kristu*“ (Ef. 1,3) Duchovní požehnání jsou požehnání, která nemůžeme uchopit rukama ani vidět očima, nýbrž jsou to požehnání, z kterých se těšíme srdcem.

Přesto nám Bůh i v křesťanství dává dvě materiální (uchopitelná) znamení: na jedné straně křest a na druhé lámání chleba. Jak velký je náš Bůh, že nám dává něco, čemu můžeme dobře rozumět. Voda – která je používána ke křtu – a chléb a víno – znamení připomínání si smrti Pána – jsou k dispozici všude na této zemi. Smyslu a významu těchto znamení je tedy možné rozumět dobře na celé zemi.

Oběma materiálními znameními je společné to, že mluví o smrti. Křest nám připomíná smrt Ježíše Krista za nás, s níž se smíme činit zajedno (identifikovat se s ní). Lámání chleba nám připomíná každého prvního dne týdne rovněž smrt Pána. On dal za nás svůj život, abychom my mohli přejít ze smrti do života. Dále spolu obě znamení souhlasí v tom, že v sobě samých nemají ani nějakou skrytou ani mystickou sílu. Jednání sama jsou vnější jednání a také zůstávají vnějšími jednáními. Nezpůsobují žádnou změnu v našem nitru. Ani křtem, ani skrze lámání chleba se nestáváme jinými lidmi. Žádný člověk nepřijde do nebe jen proto, že byl pokřtěn nebo že měl účast na lámání chleba. Ne, obě znamení jsou **vnější** znamení, která však mají hluboký **duchovní** význam.

Vedle společného tu jsou jasné rozdíly mezi křtem a lámáním chleba. Dva podstatné rozdíly jsou tyto:

- 1) Křest je vykonán **jednou**. Děje se jednou na začátku naší cesty víry v následování za naším Pánem a není opakován. Lámání chleba je naproti tomu **opakované** jednání. Tak jako první křesťané to smíme vždy znovu činit v první den týdne (v neděli) v myšlenkách na našeho Pána.
- 2) Křest má co činit s naším **osobním** chozením. Jde tu o naše **osobní** následování Pána Ježíše, který je nyní v tomto světě zavržený. Lámání chleba má co činit s naší **společnou** cestou jako Božích dětí. Sice i lámání chleba má osobní stránku (viz 1. Kor. 11), ale přece zůstává pravdou, že chléb lámeme vždy společně s druhými a nikdy sami. Proto to má vždy co činit s naší **společnou** cestou. Křest je však něco, co musí rozhodnout a provést pro sebe každý **osobně**.

Křesťanský křest

Myšlenka na křest není zásadně omezena na křesťanskou domácnost. Židům v době Pána Ježíše nebyla myšlenka na křest neznámá. 1. Korintským 10,2 mluví například o tom, že otcové „*všichni byli pokřtěni v Mojžíše*“ (v Rudém moři). Křest Jana Křtitele byl křest k pokání, který ovšem nesmí být zaměňován s křesťanským křtem. V dalším se chceme omezit na křesťanský křest.

Tak jako i vzhledem k ostatním pravdám, můžeme různá místa, která nám v Novém zákoně podávají informaci o křtu, rozdělit do tří okruhů:

- 1) V Evangelích nám Pán Ježíš sám ukazuje **zásadní význam** křtu. Nacházíme tam ve vysvětleních Pána k jeho učedníkům představeny základní prvky.
- 2) V Dopisech Nového zákona je nám dáno **učení** o křesťanském křtu. Inspirovaní pisatelé (především Pavel) jsou vedeni Duchem Svatým, aby dali důležitá poučení o křesťanském křtu.
- 3) Skutky apoštolů nám dávají **praktické názorné naučení**, když jsou nám ukázány příklady, jak a za jakých okolností bylo v prvních dnech křesťanského svědectví na zemi křtěno.

Na tomto Božím postupu poznáváme, že ne každá část Nového zákona má stejné zaměření. Každé slovo Bible je vdechnuto Bohem, Duchem Svatým (je inspirované), ale směrování může být naprosto rozdílné.

Abychom mohli mít úplný obraz o významu křesťanského křtu, musíme hledět na všechny tři stránky, aniž bychom ty různé pohledy směřovali. Když je navzájem rozlišujeme, aniž bychom je oddělovali, pak dostaneme jasnou představu o tom, co nám Bůh v pravdě o křesťanském křtu chce říci.

A) ZÁSADNÍ VÝZNAM KŘTU (POUČENÍ Z EVANGELIÍ)

Následující zvažování se zakládají nejprve na dvou místech Písma, která nám zprostředkovávají přímé výpovědi Pána Ježíše osobně k našemu tématu. Jen dvakrát sám mluvil o křesťanském křtu a je dobré věnovat jeho vlastním slovům naši celou pozornost.

- 1) Matouš 28,19.20: „*Jděte tedy a číňte učedníky ze všech národů, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Duchu Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal.*“
- 2) Marek 16,15.16: „*A řekl jim: Jděte do celého světa a vyhlašte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a bude pokřtěn, bude zachráněn. Kdo neuvěří, bude odsouzen.*“

Čiňte je učedníky

Uvedené místo v Matouši 28 nás vede k zásadnímu jádru významu křtu, když nám ukazuje, že křesťanský křest má co činit s **učednictvím a následováním**. Tento zásadní význam křtu nacházíme ostatně také při jiných křtech. Křtem v Mojžíše se člověk stal Mojžíšovým učedníkem, a kdo se dal pokřtít od Jana, stal se Janovým učedníkem. Přesné znění slova může být také přeloženo: „Čiňte všechny národy učedníky, křtíce je ve...“ Tím je vlastně řečeno, že člověk se křtem stává učedníkem Pána Ježíše. Aniž by někdo byl pokřtěn, nemůže se označovat – ve vlastním významu slova – za učedníka Pána Ježíše.

Nyní musíme dobře pochopit, co Boží slovo rozumí pod učednictvím. Bible představuje nás věřící pod různými vztahy. Když jsme například viděni jako **Boží děti**, pak myslíme na to, že náš původ a naše určení (směřování) jsou **nebeské**. Narodili jsme se z Boha, máme božský, věčný život, a strávíme jednou věčností v domě Otce. Naší vlastní jako Božích dětí není tato země, nýbrž nebe. Být Božím dítětem má co činit s nebem. Když ale jde o nás křesťany jako učedníky, pak má Bible v zorném poli vždy **naši cestu na této zemi**. Křesťanství a učednictví jsou spolu úzce spojeny. Ve Skutcích 11,26 čteme, že to byli **učedníci**, kteří byli v Antiochii nejprve nazváni **křesťany**. Po celou věčnost zůstaneme Božími dětmi, ale křesťany a učedníky jsme jen na této zemi. V nebi tyto vztahy přestanou. Ale nyní, když jsme ještě na zemi a jdeme zde svou cestou, jsme učedníky Pána Ježíše.

Učednictví má tedy co činit s touto zemí, a ve křtu vyjadřujeme přání, být učedníky našeho Pána. To je ten první a zásadní význam křtu. Učednictví znamená být žákem a následovníkem Pána. S touto myšlenkou byli posluchači Pána Ježíše tehdy dobře srozuměni, a také první křesťané znali tento stav věcí. Lidé byli učedníky a žáky nějakého velkého učitele, učili se od něho a následovali ho. Proto Pán Ježíš také spojuje učednictví bezprostředně se skutečností učení. „*Učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal.*“ Křest nás tedy činí žáky a následovníky Pána Ježíše.

Učednictví nemá bezprostředně co činit s otázkou, zda je někdo znovuzrozen či nikoli. Učednictví je nejprve vyznání, které může být pravé nebo nepravé. Pán Ježíš si přirozeně přeje pravé vyznání, ale žel, je také možná mít jen vnější vyznání, aniž by za tím stál skutečný život. Jidáš Iškariotský je toho výstižným příkladem. Bezpochyby byl učedníkem Pána Ježíše, ale neměl život z Boha. Jeho vyznání nebylo pravé.

Při následování chťjme dobře myslet na to, že Pán Ježíš je nyní zavržený a odmítnutý. Tehdejší svět měl pro Něho jen kříž, a v srdcích lidí dnes tomu není jinak. Křtem se tedy stavím do následování zavrženého Ježíše z Nazareta. Známe Ho sice jako Vítěze z Golgoty, jako vzkříšeného a oslaveného Syna člověka v nebi, když

však jde o naše následování zde na zemi, pak následujeme zavrženého Krista.

Tak stojí křest také v bezprostředním spojení s Božím královstvím, jak nám to představují Dopisy Nového zákona. Jako křesťané se nalézáme v Božím království, tj. uznáváme autoritu a nárok na vládu Pána Ježíše nad svým životem, zatím co lidé kolem nás dělají přesný opak. Zavrhují Ho a nechtějí Ho uznávat za Pána. Zároveň opovrhují těmi, kteří chtějí Pána skutečně následovat. Křest je, abychom tak řekli, bránou k tomu, abychom dnes vešli do Božího království.

Jako první důležitou myšlenku tedy pevně držíme, že křest nás v následování spojuje se zavrženým Pánem na této zemi. Křest má co činit s naším osobním následováním Pána Ježíše. Mění postavení toho, kdo se dává pokřtít, vzhledem k zemi, ale nikoli ve vztahu k nebi. S naším místem v nebi nemá křest nic co činit.

Křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého

Skutečnost, že křesťanský křest se děje ve jméno Otce, Syna a Ducha Svatého, dává křesťanskému křtu jeho zcela zvláštní charakter. Žádný jiný biblický křest se neděje tímto zvláštním způsobem. Ptáme se nejprve, co mají tato tři jména zde znamenat, neboť v tom leží klíč k porozumění celému výroku.

Vzpomeneme si na to, že ve výroci Bible můžeme rozeznávat trojí význam jména „Otec“ ve vztahu k Bohu.

- 1) Na některých místech je nám Bůh pod jménem „Otec“ představen jako **původ** určité věci. Tak je např. „Otec slitování“ (2. Kor. 1,3), „Otec slávy“ (Ef. 1,17) nebo „Otec světla“ (Jak. 1,17). Bez Boha bychom si nemohli představit žádné slitování, žádnou slávu a také žádné světlo. On jediný je původ těchto vzácných věcí.
- 2) Jiná místa nám ukazují pod jménem „Otec“ **rozlišení** mezi Bohem Otcem, Bohem Synem a Bohem Duchem Svatým. Jen křesťané mají známost o Trojjednosti Boží a mohou rozlišovat mezi Otcem, Synem a Duchem Svatým (aniž by mohli tuto pravdu kdy pochopit v její hloubce). Toto rozlišení bylo věřícím Starého zákona neznámé. Trojjednost Boží sice existuje od věčnosti k věčnosti, ale věřící v předcházejících obdobích spasení o tom neměli známost. Teprve příchodem Syna jako člověka na tuto zem byla Boží Trojjednost zjevena.
- 3) Zvláště v Janových spisech je nám představován jako Otec, a to ve spojení se svým Synem a s námi jako svými dětmi. Zde jde tedy o **vztah**. Známe Boha nejen jako věčného Boha, nýbrž známe Ho také jako svého Otce. Podle slov Pána k Marii Magdaleně je On jeho Bůh a náš Bůh, jeho Otec a náš Otec. My jsme byli k Němu uvedeni do takového vztahu, že Ho známe jako Otce. Tvoříme část Boží rodiny.

Při zmínění jména „Otec“ stojí tedy někdy v popředí myšlenka na **původ**, někdy jde přednostně o **rozlišování** a někdy o **vztah**.

Ve spojení s křtem stojí před námi aspekt **rozlišování**. Křesťané jsou v stavu rozlišovat mezi Otcem, Synem a Duchem Svatým. Skutečnost, že křtíme ve jméno Otce, Syna a Ducha Svatého, činí křest křesťanským křtem. Vyjadřujeme tím, že známe tuto křesťanskou pravdu a že na základě Božího Slova rozlišujeme mezi osobami Božství. Ve Skutcích 19,1-8 nacházíme učedníky, kteří byli pokřtěni jen Janovým křtem, a toto rozlišení ještě neznali. Znat pravdu o Boží Trojjedinosti a rozlišovat ji, přirozeně neznamená tuto pravdu chápat v její hloubce. Víme až příliš dobře, že jsoucnost všemohoucího Boha nemůžeme vyzpytovat (srv. s Jobem 11,7-10), a přece nám Bůh dává známost o pravdě své trojjedinosti.

Kdo uvěří...

Když se nyní obrátíme k Marku 16,15.16, najdeme třetí zásadní poučení skrze Pána, když je křest bezprostředně spojen s **vírou**. „*Kdo uvěří a bude pokřtěn.*“ Víra je zde bezpochyby ta zachraňující víra, víra, která přijímá spasení, jež nám Bůh nabízí v Pánu Ježíši. Pán Ježíš ujasňuje, že víra v Něho a jeho dílo v normálním případě předchází křest. Tomu můžeme dobře rozumět. Když nějaký člověk chce Pána Ježíše na této zemi následovat, pak to skutečně může (tj. srdcem) činit, jen když se předtím obrátil, když vlastní život z Boha. Člověk je od přirozenosti neschopný Pána Ježíše skutečně následovat. Navenek se může přetvařovat (a mnozí to, žel, činí), ale skutečné následování není bez nového života představitelné. K tomu je nutné mít život z Boha, když věříme v Pána Ježíše a jeho na kříži vykonané dílo. Proto Pán Ježíš říká jasně a zřetelně: „*Kdo uvěří a bude pokřtěn.*“

Na tomto místě chceme předejít jednomu nedorozumění. I když víra předchází křest, není to tak, že v konání křtu přednostně **hledíme zpět** na své obrácení. Víra a obrácení jsou sice předpoklady, ale ne střed křtu. Vzpomeneme si, že křest má co činit s touto zemí, zatím co obrácení nás spojuje s nebem. Ne, víra je sice předpoklad ke křtu, ale ve křtu samém neobracíme své zraky **nazpět** (na obrácení), nýbrž **kupředu** (na své následování Pána Ježíše).

Někdy je pronášena myšlenka, že ve křtu **zevně** vyjadřujeme to, co se s námi **vnitřně** stalo při obrácení. Ale tak tomu není. Kdyby tomu tak bylo, pak bychom při křtu skutečně hleděli zpět. Ve skutečnosti ale je křest startovním bodem nové cesty na této zemi, cesty veřejného následování za Pánem. Křest se tedy neděje tolik proto, že se něco **stalo** (obrácení), nýbrž křtíme vzhledem k něčemu, co se nyní **má stát** skutečností (následování).

Křest znamená záchranu

Možná, že se tomuto nadpisu divíš, ale přesně to říká Pán Ježíš a potvrzuje tím, co jsme právě viděli, že totiž ve křtu nehledíme nazpět, nýbrž kupředu. Slova našeho Pána jsou jasná: „*Kdo uvěří a bude pokřtěn, bude zachráněn.*“ Není tam napsáno: „*kdo je zachráněn*“, nýbrž: „*bude zachráněn.*“ Těžkost, která snad nyní vznikla, ihned zmizí, když si ujasníme, co je míněno touto záchranou. Často vztahujeme myšlenku záchranu velmi jednostranně na záchranu pro nebe. Bible nám skutečně představuje záchranu v její nejbohatší formě také tímto způsobem. Přesto bychom měli uznávat, že význam slova „záchrana“ je v Bibli velmi mnohostranný.

Vedle záchranu pro nebe existují také jiné pohledy na záchranu. Jeden z nich zde je před námi. Záchrana znamená na tomto místě jednoznačně záchranu pro tuto zem. Víra nás zachraňuje **pro nebe** a dává nám tam místo. Křest nás zachraňuje **pro tuto zem** a spojuje nás zde s naším Pánem. To dovětek činí naprosto jasným. Kdo nevěří, bude odsouzen (a to pro věčnost). V tomto dovětku se nemluví o křtu. Je tedy jasné, že každý, kdo věří ve jméno Pána Ježíše, má místo v nebi, ať je pokřtěn nebo ne.

Nejlepším důkazem této výpovědi jsou slova umírajícího Spasitele na kříži, jimiž se obrací na zločince, visícího vedle Něho: „*Dnes budeš se mnou v ráji.*“ (Lukáš 23,43) Tento muž už neměl vůbec žádnou možnost, aby byl pokřtěn, a přece měl zajištěno místo v ráji poté, co se ve víře obrátil na Spasitele. V posledních minutách svého života – kdy měl smrt viditelně před očima – provedl změnu smýšlení a slyší slova Pána, který nemluví o křtu, nýbrž o ráji.

Pevně tedy držíme, že víra nám dává místo v nebi, a to pro všecku věčnost. Víra zachraňuje pro nebe. Ale to je jen jedna stránka. Ten, kdo je zachráněn pro nebe, by měl být zachráněn také pro zem, a přesně to je vyjádřeno ve křtu. Skrze křest je ukázána změna postavení na této zemi, a tato změna je opsána výrazem „záchrana“.

Ve světle tohoto místa Bible můžeme také rozumět, proč Petr vyzývá Židy na začátku Skutků apoštolských: „*Nechte se zachránit od tohoto převráceného pokolení.*“ (Skutky 2,40) A jak byla tato záchrana provedena? Skrze křest! „*Ti, kteří přijali jeho slovo, byli pokřtěni.*“ (Skutky 2,41)

V souhlasu s tím píše Petr také ve svém Prvním dopisu Židům v rozptýlení, že křest zachraňuje: „*Naplnění tohoto předobrazu – křest – i vás nyní zachraňuje.*“ (1. Pet. 3,21) Tento pro mnohé těžko srozumitelný verš se stane zcela jasným, když ho uvažujeme v tomto světle. Pro Židy to tehdy bylo těžké rozhodnutí, aby se dali poznat jako křesťané, a tím opustili židovství. Přesně k tomu je Petr ale vyzývá. Pro nežidy křest sice neznamená záchranu z okruhu židovství, ale znamená, že se vědomě přiznáváme ke křesťanství. V tomto smyslu můžeme dokonce říci, že někdo,

kdo není pokřtěn, se ještě skutečně nevyznal jako křesťan. Křest má co činit se zemí a ne s nebem.

V souhrnu pevně držíme, že Pán Ježíš, když mluví o křtu, představuje čtyři důležité pravdy:

- 1) **Křest má co činit s učednictvím a následováním na této zemi.**
- 2) **Křest se děje se známostí o rozlišování mezi Otcem, Synem a Duchem Svatým.**
- 3) **Zachraňující víra v Pána Ježíše předchází křtu.**
- 4) **Křest mění naše postavení na této zemi.**

B) UČENÍ O KŘTU (NAUČENÍ Z DOPISŮ /EPIŠTOL/)

Poučení o křtu nalézáme hlavně v Dopisech apoštola Pavla, který sám byl pokřtěn křesťanským křtem, ale mluví o tom také apoštol Petr, který na vlastní uši slyšel slova Pána o křtu. V dalším se omezíme na tři výroky apoštola Pavla. Přitom budeme pevně držet, že poučení prohlubují slova našeho Pána a zároveň na náš předmět vrhají další světlo.

- 1) Římanům 6,2-4: *„My, kteří jsme hříchu zemřeli, jak bychom měli ještě v něm žít? Anebo nevíte, že my všichni, kteří jsme byli pokřtěni v Krista Ježíše, jsme byli pokřtěni v jeho smrt? Tak jsme nyní s ním byli pohřbeni skrze křest ve smrt, abychom, tak jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých skrze slávu Otce, tak i my chodili v novotě života.“*
- 2) Galatským 3,26-27: *„Neboť vy všichni jste synové Boží skrze víru v Krista Ježíše. Neboť všichni z vás, kteří jste byli pokřtěni v Krista, Krista jste oblékli.“*
- 3) Koloským 2,11.12: *Kristus, „ve kterém jste také byli obřezáni ne rukama učiněnou obřízkou, ve svlečení těla¹ v obřízce Krista, s ním pohřbeni ve křtu, v němž jste také byli spolu vzkříšeni skrze víru v působící sílu Boha, který jej vzkřísil z mrtvých.“*

Pokřtěni v Ježíše Krista

Římanům 6 nám předně ujasňuje, že křest se děje **v Pána Ježíše Krista**. Tím Pavel navazuje na poučení od Pána, že křest má co činit s učednictvím. Ten, kdo se dá pokřtít ve jméno Ježíše Krista, tím vyjadřuje, že od nynějška chce následovat Pána Ježíše Krista, toho na Boží pravici vyvýšeného Krista, který ale zároveň byl, a stále

¹ Doslova: „ve svlečení těla masa“ (těla: řecky sóma /fyzické tělo/, masa: řecky sarx /často označení hříchu v nás/ – p. p.).

ještě je, na zemi zavržený Ježíš z Nazareta.

Proto tu také jsou, když někdo má přání dát se pokřtít, dvě podstatné otázky. První otázka zní: Je ten, kdo se má křtít, obrácený? Ví o vědomém obrácení se ve víře k Pánu Ježíši? Víra předchází křtu. Druhá otázka zní: Je ten, kdo se má křtít, připraven následovat Pána Ježíše v praxi denního života, a to se všemi důsledky, které z tohoto následování vyplývají? Obrácení samo tedy nestačí k tomu, aby někdo byl pokřtěn. K tomu přichází vědomé rozhodnutí chtít Pána Ježíše následovat také v praktickém životě. Jestliže někdo sice řekne, že přijal Pána Ježíše jako Spasitele, ale dále chce žít ve světě, pak nemůže být pokřtěn. Ne, musí zde být přání, chtít také následovat Pána Ježíše, neboť přesně to dáváme ve vykonání křtu na srozuměnou.

Když je zde řeč o přání následovat Pána, tu to neznamena, že musí být také předpokládáno **osvědčení se**. Jistě by Pán chtěl, abychom se v následování Jeho osvědčili. Přání samo ještě není uskutečnění. Ale aby někdo mohl být pokřtěn, nemůže osvědčení se být považováno za předpoklad pro křest. Křest stojí na začátku cesty následování. Osvědčení se následuje na cestě. Kdybychom chtěli vidět osvědčení se jako předpoklad pro křest, pak bychom šli za to, co nám ukazuje Nový zákon. Skutky apoštolů nám ukazují více než jeden příklad lidí, kteří byli pokřtěni, aniž by vůbec měli příležitost osvědčit se.

Jedním z nich je apoštol Pavel sám. Na své cestě do Damašku měl setkání s oslaveným Pánem. Jeho slova: „*Co mám činit, Pane?*“ (Sk. 22,10) ukazují jeho úmysl, aby v budoucnosti činil vůli Pána. Ale důkaz tohoto úmyslu Pavel v tomto okamžiku nemohl ještě vůbec podat. Přesto byl o několik málo dní později pokřtěn.

Rozhodnutí chtít Pána Ježíše následovat, skrývá v sobě důsledky, a tyto důsledky bychom neměli zamlčovat. Ty mají dvě stránky:

- 1) Následujeme Pána, který je lidmi tohoto světa zavržován a odmítán. Tato skutečnost znamená, že cesta za Zavrženým bude také pro nás cestou pohanění. Ten, kdo se dává pokřtít, musí být připraven, že bude snáset opovržení a odmítnutí. My všichni prožíváme, že nám lidé často nerozumějí, anebo nás považují za cizí světu, když se důsledně stavíme na stranu svého Mistra. Smíme Bohu děkovat, když žijeme v zemích, kde není žádné pronásledování těch, kteří vyznávají Pána Ježíše, ale ze zásady platí také pro nás: „*Všichni, kdo chtějí zbožně žít v Kristu Ježíši, budou pronásledováni.*“ (2. Timoteovi 3,12) I když toto pronásledování není veřejné, tu je přece jasně cítíme v srdcích lidí, když se přiznáváme k Pánu Ježíši a vyvěsíme vlajku. To může být ve škole, v povolání, v sousedství, na dovolené nebo kdekoli jinde.
- 2) Následujeme Pána, který na kříži porazil nepřítele a nyní sedí po Boží pravici. Tato skutečnost má za následek, že cesta následování za Pánem Ježíšem je pro

nás cestou velké radosti a hlubokého štěstí. Následovat Pána s rozhodností srdce je rozhodnutí, které nás činí šťastnými a které je ve spojení s krásnými a odvahu dávajícími zkušenostmi. Stojíme na straně vítěze, který jednou bude i na této zemi ve svém království uznáván a ctěn.

Obě stránky jsou pravdivé. Je pravda, že tu je pohanění a opovržení, když Pána Ježíše následujeme. Je také ale pravda, že právě tehdy, když se k Němu přiznáme, máme v srdci hlubokou radost.

Učedníci zakusili obě tyto stránky na vlastním těle. V kritické situaci, když kvůli svému přiznání se k Ježíši Kristu stáli před soudem, o nich čteme, že odcházeli ze synedria a *“radovali se, že byli uznáni za hodné, aby pro to jméno snášeli pohanění.”* (Skutky 5,41) Apoštol Petr píše: *„Ale i kdybyste měli trpět pro spravedlnost, jste blahoslavení.“* A apoštol Pavel mohl Tesalonickým potvrdit, že Slovo přijali *„v mnohém soužení s radostí Ducha Svatého“* (1. Tes. 1,6). Když my dnes tak málo známe z tohoto pohanění, pak to asi spočívá v tom, že se tak málo důsledně stavíme na stranu našeho Pána. Následek je pak ovšem také ten, že jen slabou mírou prožíváme radost z následování.

Pokřtěni v jeho smrt

Druhá velká pravda, která je nám představena v Římanům 6, je ta, že jsme křtěni v **smrt** Pána Ježíše. Toto důležité konstatování úzce souvisí s hříchem, který bydlí ve věřícím. Rozumět tomu má velký význam.

V každém člověku, který se narodí, bydlí od narození hřích. Tento v nás přebývajíc hřích je zlý princip, který tu prostě je. Důkaz této skutečnosti můžeme vidět v tom, že v každém člověku od přirozenosti vězí vůle, která chce přesně to, co je proti Boží vůli, a že v každém člověku je zlá žádost, která chce dělat právě to, co se Bohu nelíbí. Tato pravda platí pro každého člověka. Ani věřící netvoří žádnou výjimku. Když člověk uvěří v Pána Ježíše a obrátí se, pak se nestane bezhříšným. Ne, hřích zůstává v něm bydlet. Je to naše stará přirozenost, kterou v sobě ponese, dokud neopustíme tuto zem. S touto myšlenkou mají mnozí věřící, zvláště nedávno obrácení, těžkosti. Věří, že v nich bydlící hřích s obrácením zmizí, a jsou proto zklamáni, když už po krátké době musí zjistit, že tomu tak není. Když po obrácení zpozorují, že přece stále znovu hřeší a jednají proti Boží vůli, pak pochybují o pravosti svého obrácení a „obráti“ se ještě jednou. Avšak totéž se opakuje stále znovu. V nich přebývajíc hřích zůstává, a proto dochází stále znovu k hříchům ve skutcích. Dostavuje se stav zármutku a zoufalství. Tento stav je nám popsán v Římanům 7.

Bible je v tomto bodě velmi jasná. Hřích, který v nás bydlí, totiž nezmizí, když se obrátíme. Zůstává v nás, dokud jsme na zemi, přestože je člověk Bohem přijat, a sice v tom okamžiku, kdy se ve víře obrátí k Pánu Ježíši, přijme pro sebe jeho dílo

na kříži a obdrží od Boha darovaný nový život. Když jsme to jednou pochopili a vírou přijali, pak jsme šťastní – ačkoli přesně víme, že v nás je ještě hřích. Je to den našeho osvobození, když poznáme, že už není žádné odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši (Římanům 8,1).

Římanům 6 vrhá na tento problém další světlo. Tam nám je ukázáno, že každý člověk před svým obrácením nejenže má v sobě bydlící hřích, nýbrž je také **otrok** hříchu. Toto otroctví vede k tomu, že v něm přebývajícím hřích používá údy jeho těla k hřešení. Přirozený člověk se proti tomu nemůže bránit. Je totiž otrokem tohoto hříchu a musí mu sloužit. Nemůže jinak než hřešit. S obrácením sice hřích nezmižel, ale otroctví skončilo. *„Bohu ale buď dík, že jste byli (minulost!) otroky hříchu, ale stali jste se ze srdce poslušnými obrazu učení, kterému jste byli předáni! Ale osvobození od hříchu (přítomnost), stali jste se otroky spravedlnosti.“* (v. 17.18) To v důsledku denního života znamená, že věřící sice ještě **může** hřešit, ale už **nemusi** hřešit. Tento rozdíl je hodný pozornosti. Nucení k hřešení, kterému nevěřící člověk – ať to chce nebo nechce – je poddán, ve věřícím už není. Jak je možné, že toto otroctví je zlomeno? Skrze smrt. Pán Ježíš na kříži zemřel hříchu, a s tím se smíme ztotožnit: *„Neboť co zemřel, jednou provždy zemřel hříchu; co ale žije, žije Bohu.“* (v. 10) My jsme zemřeli s Ním. Bůh nám říká, že jsme zemřeli s Kristem. Smíme ve víře uchopit tu skutečnost, že jsme nyní pro hřích, který v nás bydlí, mrtví (přečti si k tomu celý odstavec v Římanům 6,1-11) a z toho vyvozujeme praktické závěry pro svůj život a považujeme se za mrtvé hříchu.

Mrtvý člověk už nereaguje na vnější dráždění a vlivy. Můžeme ho bít, můžeme ho provokovat, můžeme ho urážet – už se nebrání, ano, už ani nereaguje. Tak by nás Pán Ježíš chtěl vidět, neboť Ho můžeme skutečně následovat a stávat se Mu podobnějšími jen tehdy, když se ve svém praktickém životě považujeme za mrtvé hříchu. Přitom chtějme text číst velmi přesně. Nikde v Bibli není napsáno, že máme držet ve smrti hřích. Mnozí věřící si to myslí, a pokoušejí se pak přivést k mlčení v nich bydlící hřích, aby na ně už nemohl klást žádné požadavky. Ale dělat něco takového je vždy odsouzeno ke ztroskotání. Je to boj, který se mnozí pokoušejí bojovat, ale ve kterém vždy podlehnou. Hřích v nás není mrtvý, a my ho také bojem neusmrtíme. Zcela naopak, on je velmi živý a bude se hlásit vždy znovu. Někdo jednou řekl výstižné srovnání: *„Mnoho věřících se pokouší hřích utopit, ale zapominají, že on umí plavat.“*

Vezměme si k tomu příklad. Jsme napadeni a nespravedlivě uraženi. Ihned se v nás hlásí stará přirozenost a vystupuje přání se bránit. Podobné myšlenky prostě vystávají, ať chceme nebo nechceme. Rozhodující otázka však je, co uděláme, když takové nebo podobné myšlenky v nás vyvstanou. Vystupování takových myšlenek není samo o sobě ještě žádným hříchem. Jestliže ale ponecháme myšlenky na pomstu volný průběh a dovolíme jí, aby se v nás usadila, pak se stane hříchem. Pak

přemýšlíme o tom, jak bychom se mohli odplatit, a jak rychle pak následuje také hřích v slovu nebo dokonce i v skutku. Když takto své údy stavíme k dispozici hříchu, pak hřešíme a nemůžeme skutečně Pána Ježíše následovat. Dokud se takové myšlenky v nás nestanou hříchem, smíme hledat u našeho Pána pomoc. „Já jsem mrtvý. Hřích si na mě už nemůže činit žádný nárok. Nemusím už hřešit.“

Přesně to vyjadřujeme ve křtu. Jestliže se někdo dá pokřtít, pak tím dává na srozuměnou, že s Kristem zemřel hříchu a tuto skutečnost by chtěl od nynějška uskutečňovat a dávat ji vidět v následování Pána.

Křest mluví sice jen o smrti, nikoli o životě. Přirozeně víme, že Kristus byl vzkříšen z mrtvých a že nyní žije. Tak i my. Zemřeli jsme s Kristem, ale byli jsme s Ním také vzkříšeni, abychom mohli jít po své cestě v novotě života. Ale učení o křtu nejde přes smrt.

Na tomto místě vidíme velmi jasně, že poučení o křtu jsou aktuální nejen pro takové věřící, kteří by právě chtěli být pokřtěni, nýbrž pro všechny, kteří jednou byli pokřtěni. Neboť uskutečňovat, že jsme zemřeli s Pánem Ježíšem, je celoživotní cvičení. Skončí teprve potom, když budeme u Pána a hřích pak v nás už nebude bydlet. Dokud ale jsme ještě na zemi, vždy znovu si vzpomínáme na den svého křtu, kdy jsme vyjádřili přání, považovat se za mrtvé hříchu.

Oblékli jste Krista

- 1) Výše citované místo z Galatským 3 vrhá další světlo na naučení Pána v Marku 16, kde jsme viděli, že víra zachraňuje pro nebe a křest pro zem. Toto rozdělení na dvě části nalézáme v našem verši opět. Ve verši 26 jde o naši **víru** a o to, co je ve spojení s **nebem**. Vírou v Něho jsme synové Boží. Synovství má tak jako to, že jsme děti, co činit s nebem. Přirozeně že jsme už zde na zemi synové a děti Boží, ale budeme jimi také po celou věčnost. Bůh nás předem určil „*k synovství skrze Ježíše Krista pro sebe samého*“ (Efezským 1,5). To je věčný podíl.
- 2) Ve verši 27 máme pak druhou stránku. Zde nám je představeno něco, co má co činit s naší cestou v následování za Pánem zde na této zemi. My, kteří jsme pokřtěni, jsme oblékli Krista. Jde o to, aby Jej v nás mohli druzí poznat. V praktickém důsledku to znamená, že si nyní na zemi přejeme žít ve smýšlení našeho Pána. Šaty mluví o tom, co lidé na nás zevně vidí. Přesně to je to, co lidé okolo nás a spoluvěřící na nás mohou pozorovat. Jak se chováme, jak reagujeme? Skutečné a pravé následování je život ve smýšlení Pána Ježíše. Mít oblečeného Krista bude viditelné v denním životě, v našem mluvení a konání. Křest je prvním krokem k tomu, abychom jasně a zřetelně svědčili o tom, že naším přáním je nadále žít v jeho smýšlení.

My všichni jsme už jistě slyšeli mnoho o smýšlení Pána Ježíše. Co pod tím máme

přesně rozumět? Kristovo smýšlení je to, co lidé na Něm mohli pozorovat, když byl jako člověk na zemi. Projevuje se ve spíše vnitřním okruhu, ve způsobu myšlení, a ve spíše vnějším okruhu, ve způsobu jednání a mluvení.

Ve Filipským 2,5 je nám představena **vnitřní stránka**: „*Toto smýšlení bud' ve vás, které bylo také v Kristu Ježíši.*“ Jak bylo prakticky žito, nalézáme v Evangelích. Také zde můžeme opět rozlišit dvě stránky. První stránku nalézám např. v Janu 2, kde On vyčistil chrám. Tam je jasné, že Pán s velkou rozhodností odmítal vše, co bylo proti Bohu a jeho vůli. Druhou stránku nalézáme např. v Janu 4, kde unaven cestou, sedí u studny v Sichar, a pak v rozhovoru s jednou lidmi opovrhovanou ženou, zjevuje celou svoji milost, lásku a milosrdenství. To jsou ty dva velké prvky jeho vnitřních pocitů, které budou nalezeny i při nás, když Ho věrně následujeme. Na jedné straně chceme důsledně odmítat to, co nemůže být s Bohem ve spojení, na druhé straně v nás smí působit celé božské slitování, jehož předmětem jsme se sami stali.

V 1. Petra 1 je nám představena **vnější stránka**: „*Neboť i Kristus trpěl za vás, vám pozůstaviv příklad, abyste následovali šlépějí jeho. Který hříchu neučinil, aniž jest lest nalezena v ústech jeho.*“ (1. Petra 2,21.22) Zde jde o jednání a o slova, která jsou viditelná navenek a jsou následkem toho, co je v nás. Pán Ježíš chce i zde být příkladem, abychom se od Něho učili a stávali se Mu podobnějšími.

Abychom žili v jeho smýšlení, abychom Ho oblékli, musíme Ho vždy znovu mít před sebou jako příklad. Poznáváme, jak je to důležité, abychom se Jím zaměstnávali, jak jako člověk šel po této zemi k radosti a k zalíbení svého Otce. Jen při hledění na jeho slavnou Osobu můžeme být proměňováni v jeho obraz. Proto je to vždy znovu důležité, pozorně číst zvláště Evangelia, kterými nám Bůh sám dal čtyři inspirované zprávy o životě Pána. Ale také na jiných místech Bible – např. v četných předobrazech našeho Pána ve Starém zákoně – nalézáme něco z jeho následovatelého smýšlení.

Zemřelí světu

V Koloským máme před sebou podobnou myšlenku jako v Římanům 6, i když těžiště je trochu jinde. V Římanům 6 je těžiště naučení, že jsme zemřeli **hříchu**. V Koloským 2 naproti tomu jde přednostně o to, že jsme my zemřeli **světu**.

Tam se mluví o obřízce Krista, což je rovněž obraz jeho smrti na kříži. Tato obřízka je použita na nás, a sice vzhledem ke světu. Obřízka je použití smrti Pána Ježíše na nás a na náš život vzhledem ke světu. Byli jsme s Ním pohřbeni ve křtu. Verš 20 nám činí jasným, co tím je míněno, totiž že jsme s Kristem zemřeli elementům tohoto světa, tj. podle poznámky, „*zemřeli jsme od elementů světa pryč /odumřeli jsme jim/*“. Nemáme s nimi tedy už co činit.

To je tedy další velká pravda, která je v bezprostředním spojení se křtem. Ve křtu vyznáváme, že jsme pro tento svět s Kristem zemřeli a jsme pohřbeni. Jestliže chceme následovat Pána Ježíše, pak to můžeme jen tehdy, když jsme zemřeli pro svět a jsme pohřbeni, to znamená, že pro svět už neexistujeme. Jestliže důsledně stojíme na straně Pána Ježíše, svět nás už nemůže používat pro své cíle. Věřící, který naproti tomu prakticky žije ve světě a má s tímto světem společenství, nemůže Pána Ježíše skutečně následovat. Obojí je nemožné. Jedno vylučuje druhé.

Buď se rozhodneme následovat svého Pána a činit Mu radost, nebo se rozhodneme pro tento svět.

Co nyní máme rozumět pod pojmem „svět“? Přirozeně že to není to nádherné stvoření, které Bůh povolal v jsoucnost, nýbrž pod pojmem „svět“ máme na tomto místě rozumět lidi, kteří se organizují, aby dosáhli cílů, aby nacházeli štěstí a radost, a to bez Boha. Jsou to lidé, kteří odmítají spasení v Pánu Ježíši. Že tento svět má své půvaby a představuje pro nás trvalé nebezpečí, to prožíváme každý den. „Prvky“ tohoto světa vysílají ustavičně své signály. V Dopisu Koloským jde v užším smyslu zvláště o filozofii a o náboženské tradice (to je aktuální nebezpečí i pro nás), ale v praktickém použití na nás smíme pojímat tu myšlenku také širě. Snad můžeme říci, že svět dnes přistupuje k Božím dětem ve čtyřech formách, totiž:

- v mravním ohledu,
- v politickém ohledu,
- v kulturním ohledu,
- v náboženském ohledu.

To, že světské vlivy ve své mravní složce nejsou slučitelné s následováním Pána Ježíše, se nám rychle stane jasným, a přece bychom právě zde měli být na stráž. Poznat nebezpečí ještě zdaleka neznamena, že jsme před ním také ochráněni. Musíme prakticky uskutečňovat, že jsme s Kristem zemřeli. Mysleme například na Samsona. Ačkoli to byl hrdina víry, muž s velkou silou, ztroskotal nakonec na pokušeních tohoto světa. Cizí ženy ho přivedly k pádu a vedly k tomu, že Bůh ho po dlouhou dobu nemohl použít.

Stejně tak veliká jsou nebezpečí politického, kulturního a náboženského světa; a poznat je a postavit se jim, to je někdy velmi těžké. A právě zde se nepřítel dnes zvláště snaží. Tu třeba přichází kulturní svět a chce nás získat za členy svých dobročinných organizací. Anebo politický svět se pokouší nás angažovat v komunální politice. Nebo přijde náboženský svět, aby nás zapřáhl pro své účely. Ve všech těch případech potřebujeme říci důsledné „ne“. My jsme zemřeli elementům světa, už nejsme pro jeho účely „k zapřažení“.

Také v Dopisu Galatským má Pavel tuto myšlenku před očima, a tam je ještě trochu rozšířena. Pavel píše: „*Ode mne ale buď vzdáleno, abych se chlubil, než jen křížem našeho Pána Ježíše Krista, skrze kterého mi je svět ukřižován, a já světu.*“ (Gal. 6,14) Nejenže jsme zemřeli, tj. jsme pro svět a jeho zájmy nepoužitelní, ale smíme to uskutečňovat také obráceně. Svět také pro nás zemřel, tj. nemůže si na nás už činit žádné nároky. Jen důsledné následování Pána Ježíše zabrání tomu, aby půvaby, které od tohoto světa vycházejí, pro nás byly škodou. Když v praxi svého života uskutečňujeme obě stránky, pak můžeme Pána Ježíše skutečně následovat. Pro pozorného čtenáře bude nápadné, že křest v Koloským 2 je přiveden do spojení nejen se **smrtí**, nýbrž i s **pohřbem**: „...s *ním pohřbeni ve křtu.*“ Co nám to chce říci? Pohřeb jde dále než smrt. Už v přirozených okolnostech nastává nejprve smrt. Později pak následuje pohřbení. S mrtvým sice už nic nemůžeme, nemůžeme s ním už ani mluvit, ale můžeme ho přece vidět a dotýkat se ho. Jestliže však mrtvý člověk je pohřben, pak zcela zmizel. Už ho nevidíme. Tento proces používáme také duchovně, když jde o útoky ze strany světa. Na začátku našeho následování za Pánem Ježíšem svět přichází často se stejnými útoky. Lidé tohoto světa ještě nevědí, že my „jsme světu zemřeli“. Proto je důležité říkat v takových situacích důsledně ne, tj. ujasnit, že jsme s Pánem Ježíšem zemřeli elementům světa a že s jeho jednáním už nemáme co dělat. Když tak vždy a stále znovu zaujímáme jasné a rozhodné postavení, náhle zjistíme, že svět s tímto konkrétním útokem už vůbec nepřichází. Pochopil, že jsme nejen mrtví, nýbrž dokonce i pohřbení. Už v této určité věci pro svět vůbec neexistujeme (přitom nepopíráme skutečnost, že určitá pokušení nás zatěžují po celý život).

Souhrnně pevně držíme, že nám apoštol Pavel ve spojení s křesťanským křtem představuje následující pravdy:

- 1) Křest mluví o následování. Uskutečňujeme, co to znamená, být spojeni se Zavrženým.**
- 2) Křest se děje v jeho smrt. Uskutečňujeme, co to znamená, že jsme s Ním zemřeli.**
- 3) Křest je „oblečení“ Pána Ježíše. Uskutečňujeme, co to znamená žít v jeho smýšlení.**
- 4) Ve křtu jsme s Ním pohřbeni. Uskutečňujeme, co to znamená být mrtví elementům tohoto světa.**

Nyní může vyvstat otázka, kde vezmeme sílu, abychom vedli takový život v následování našeho Pána. Na tuto otázku nás Bůh nenechává bez odpovědi, i když naučení jde nad to, co je přímo ve spojení s křtem. Je jasné, že my tuto sílu v sobě nenajdeme. Ale v síle jeho vzkříšení je pro nás síla. Římanům 6 mluví o tom, že nyní chodíme v „novotě života“ (v. 4), a spojuje tuto myšlenku bezprostředně

s jeho vzkříšením. A tak, jako se máme považovat za mrtvé hříchu, smíme nyní žít Bohu v Kristu Ježíši (v. 11). Také Koloským 2 spolu spojuje tyto dvě myšlenky, a to ještě bezprostředněji. Čteme: „... s ním pohřbeni ve křtu, v němž jste také byli spolu vzkříšení skrze víru v působící sílu Boha, který jej vzkřísil z mrtvých.“ (v. 12) Vlastníme život vzkříšení našeho Pána, a tak můžeme žít v síle Ducha ke cti našeho Pána a následovat Ho.

C) PRAKTICKÉ PŘÍKLADY ZE SKUTKŮ APOŠTOLŮ

Skutky apoštolů nám ukazují, že mnozí lidé byli pokřtěni, a tak připojeni ke křesťanskému svědectví na této zemi. Lidé se přiznali k následování Pána Ježíše. Z mnoha příkladů budeme jmenovat čtyři a z nich odvodíme poukazy pro naše téma:

- 1) Skutky 2,41: „*Ti, kteří přijali jeho slovo, byli pokřtěni a toho dne bylo přidáno asi tři tisíce duší.*“
- 2) Skutky 8,36-39: „*A komorník řekl: Hle, voda. Co brání, abych byl pokřtěn? Rozkázal zastavit vůz a oba, Filip i komorník, sestoupili do vody, a pokřtil ho. Když vystoupili z vody, Duch Páně uchopil Filipa a komorník ho již neviděl, neboť jel svou cestou s radostí.*“
- 3) Skutky 16,33.34: Žalářník vzal Pavla a Silase „*v tu noční hodinu k sobě, vymyl jim rány a hned se dal pokřtít on i všichni jeho. A vyvedl je nahoru do domu, prostřel jim stůl a radoval se s celým svým domem, že uvěřil v Boha.*“
- 4) Skutky 22,16: „*Proč váháš? Vstaň, dej se pokřtít.*“

Je nápadné, že Dopisy Nového zákona neobsahují žádné poučení o **praxi** křtění. Spíše ale nalézáme ve Skutcích příklady, které nám ukazují, jaké jsou Boží myšlenky. Nejsou tedy žádné konkrétní směrnice (a už vůbec žádné příkazy nebo zákazy), ale jsou příklady, které nám dávají orientaci. Přitom když jde o praxi křtu, chtěli bychom předem ukázat na dvě myšlenky:

- a) V samotném vykonávání křtu nespočívá pro dotyčného žádná skrytá nebo dokonce mystická síla. Proto smí být vykonání křtu provedeno také ve vší jednoduchosti a prostotě. Jestliže budeme klást přílišnou váhu na vnější rámec vykonání křtu, jsme v nebezpečí, že z konání uděláme více a ztratíme z očí cenu toho, co křest říká. V Písmu nenacházíme žádný poukaz na velké ceremonie křtu, a pompézní slavnosti nebo slavnostní křticí roucha.
- b) V provádění křtu spočívá hluboký duchovní význam, a proto by také každý křest měl být proveden tak, jak to je hodné Pána a jak se to Jemu náleží. Jsme vyzýváni, abychom chodili „hodně Pána“, a to smíme použít také na křest. Ten se

děje ve vší vážnosti a důstojnosti před Pánem, kterého chceme následovat, ale zároveň s velkou radostí v srdci.

Křest vodou

Křesťanský křest je křest vodou. Příklad komorníka to jednoznačně potvrzuje. Ten řekl: „*Hle, voda.*“ Zjevně se přitom jednalo o nějakou vodu, do které bylo možné se ponořit. V každém případě to nebylo jen pár kapek vody, kterými by ho Filip pokropil. Ne, ke křtu potřebujeme vodu, a odpovídáme Písmu, když toho, kdo se křtí, zcela ponoříme pod vodu. Vždyť to je obraz smrti a pohřbení.

Není to věc shromáždění

Jestliže jsme dobře porozuměli poučením o křtu skrze Pána samého a také skrze apoštola Pavla, pak je nám zcela jasné, že křest není věcí místního shromáždění. Proto nám příklady ze Skutků ukazují také vždy křest jako osobní záležitost mezi křtícím a křtěným. Křest má co činit s osobním následováním Pána Ježíše na této zemi, a tím je vstupem do Božího království. Na žádném místě Bible není naznačeno, že shromáždění nese odpovědnost za křest. Ne, jsou to vždy jednotlivé osoby, které provádějí křest a které za to také nesou **osobní odpovědnost**. Příklad komorníka nám to jasně ukazuje. Které shromáždění by zde mohlo nést odpovědnost?

Tím nám je také jasné, že křest není „automatickou“ kvalifikací pro účast na lámání chleba. Ten, kdo je křtěn, nebere tedy „automaticky“ podíl na lámání chleba. Jsou to dvě věci, na které je třeba se dívat jako na od sebe oddělené, které v Bibli nejsou na žádném místě přímo spojené.

Je přirozené, že nic nemluví proti tomu, když věřící nějakého místního shromáždění jsou přítomni křtu jako „diváci“, a tím dávají najevo svoji radost. Takový „veřejný“ křest je ostatně dobrou příležitostí vydat svědectví a promluvit evangelizační slovo. Proto je možné přivítat, když jsou přítomni také nevěřící (např. sousedé, kamarádi ze školy, kolegové z práce). Tento druh účasti je jistě pozitivní. Ale to nemění nic na tom, že otázka, zda někdo je křtěn nebo ne, není věcí místního shromáždění.

Společně nebo jednotlivě

Příklady ze Skutků nám ukazují různé způsoby praxe provádění křtu. Ve Skutcích 2 je to 3000 lidí, kteří jsou pokřtěni současně. Ve Skutcích 8 to je jednotlivá osoba, která se dává pokřtít, a ve Skutcích 16 je pokřtěna jedna rodina. Není to tedy vůbec chybné, když dnes je pokřtěno více věřících zároveň, když k tomu je příležitost.

Sice jich asi sotva bude více než 3000, ale přece se může stát, že nějaká skupina věřících bude pokřtěna společně.

Ale stejně tak je správné pokřtít jednotlivou osobu. Není nejmenší důvod pro to, aby se čekalo, až budou moci být pokřtěni ještě druzí. A nakonec to je jistě zcela zvláštní radost, když celá jedna rodina může být pokřtěna zároveň.

Veřejně a v domech

Porovnání jednotlivých příkladů nám ukazuje, že jsou křty, které byly veřejné, a jiné, které vykazovaly více „soukromý“ charakter. Komorník byl pokřtěn ve veřejném vodním toku nebo jezeru. Těch 3000 lidí v Jeruzalémě asi nebylo pokřtěno v nějakém domě, a je pravděpodobné, že druzí mohli této události přihlížet. Křest ve Skutcích 16 byl zřejmě „domácím křtem“ – jak bychom to dnes nazvali. Také apoštol Pavel byl – velmi pravděpodobně – pokřtěn v domě. Měl jeden křest větší cenu než druhý? Jistě ne. Každý křest byl plně platný křest bez jakékoli újmy. Nakonec je křest věcí mezi tím, kdo křtí, a tím, kdo je křtěn (viz příklad Filipa a komorníka). Přirozeně je krásné, když jsou přítomni svědci a přátelé a věřící se takové události účastní, ale není to žádná podmínka, která by byla zdůvodnitelná Biblií.

Přání nebo výzva?

Musíme nebo máme čekat, dokud nějaký (mladý) obrácený člověk bude mít přání nechat se pokřtít, anebo ho smíme vyzvat, aby se dal pokřtít? Příklady z prvních roků křesťanského svědectví ponechávají otevřené obě možnosti. Komorník sám projevil přání být pokřtěn, a jak by mu Filip byl mohl bránit? Apoštol Pavel byl naopak tomu vyzván, aby se dal pokřtít, a to několik málo dní po svém obrácení. Také Židům ve skutcích 2 bylo Petrem konkrétně poukázáno na to, aby se dali pokřtít.

Obojí je tedy možné. Je krásné, když některý (mladý) obrácený člověk, má přání být pokřtěn. Na druhé straně jsou ale také příklady určité pasivity toho nebo té, kdo by se měli nechat pokřtít. Snad jsou také mladí věřící, kteří jsou povahou nesemělí a jistě potřebují povzbuzení. Je přirozeně jasné, že nikdo by neměl být pokřtěn proti své vůli. Pro to není v naučení Bible žádný poukaz.

Jel svou cestou s radostí

Na závěr si smíme ještě vzpomenout na obdivuhodný důsledek křtu. Komorník jel svou cestou s radostí. Filip už u něho nebyl, nikdo mu už nemohl pomoci, a přece jel svou cestou s hlubokou radostí v srdci. Byl si vědom, že se rozhodl pro toho Muže, o kterém četl ve svitku Izaiáše, a do jeho srdce vešla radost. Žalářník „se radoval“ ve svém Bohu a sdílel tuto radost s druhými. Jestliže v denním životě

uskutečňujeme to, co jsme vyjádřili ve křtu, pak můžeme jít svou cestou za naším Pánem skutečně s velkou radostí a s hlubokým štěstím.

V souhrnu: pevně držíme, že nám příklady ze Skutků dávají určitý rámec pro naši praxi provádění křtu, aniž by přesně předepisovaly nebo zakazovaly podrobnosti. Uvnitř toho rámce se smíme pod vedením Ducha Božího volně pohybovat. Křesťanský křest je křest vodou, je to osobní věc mezi tím, kdo křtí, a tím, kdo je křtěn, a není to věc místního shromáždění.

A nyní?

Jaký důsledek chceme pro svůj život vyvodit z toho, čemu jsme se naučili o křesťanském křtu? V zásadě jsou tři možnosti:

- 1) Dal ses pokřtít už před mnoha lety. Pak si smíme společně dodávat odvalu, abychom to, co jsme tehdy vyjádřili ve křtu, také v každodenním životě nechávali stát se skutečností, když budeme věrně následovat Pána Ježíše.
- 2) Jsi vlastnictvím Pána Ježíše. Víš, že On je tvůj Spasitel a Zachráníce. Ale ještě váháš se křtem. Možná, že by ses nechtěl veřejně postavit na stranu toho Zavrženého. Pak myslí na to, že tvůj Spasitel za tebe dal všechno a že On to je, kdo tě volá, abys Ho následoval. Udělej ten krok a přiznej se k Němu také veřejně. Možná, že si také ale myslíš, že ještě nerozumíš dost z toho, co křtem vyjadřuješ. Nenech se tím zadržet. Jen málo křesťanů ve chvíli, kdy se dali pokřtít, skutečně do hloubky rozumělo tomu, co je s křtem spojeno. Máš-li přání následovat svého Spasitele a přiznat se k Němu, pak tu už není žádná překážka.
- 3) Musíš poznat, že jsi Pána Ježíše ještě nepřijal jako svého Spasitele. Pak ti musím říci, že křest ti v tomto případě také nijak nepomůže. Nepřivede tě do nebe. Avšak dovol, abychom tě na tomto místě poprosili, abys Ho s vyznáním svých vin přijal/a/. Neodpočiň, dokud nebudeš vědět, že tvé jméno je napsáno v nebi. Potom můžeš Pána následovat na zemi.

